

PATRÍCIA

STANKOVÁ

MALVÍNA

Epitovky

Evitovky

S
P
atrícia
Stanková

ISBN 978-80-89950-10-2

Evitovky

M **M** **alvína**

Evitovky

PATRÍCIA STANKOVÁ

Prológ

Malvína

*Bigamia znamená mať jedného muža navyše.
Monogamia je to isté.*

Citát zo *Strachu z lietania* mi prebehol hlavou práve vtedy, keď moja matka neprimerane jasala nad

tým, že som si klofla pracháča. Plnil sa jej životný sen, pretože bola od môjho narodenia presvedčená o tom, že taká popoluška ako ja si raz jednoducho musí nájsť svojho zazobaného princa.

Jednoducho musí.

Musí nájsť princa.

Musí mať kráľovskú svadbu.

Musí mať kráľovské potomstvo.

Jednoducho musí.

Musí a bodka.

Opakovala mi to dookola. „Musíš si nájsť dobrého chlapa, chlap je zárukou šťastného života.“ A dobrého znamenalo, samozrejme, bohatého. Fakt. Naozaj. Toto bolo uvažovanie mojej matky. Je jedno, či ťa chlap tlčie hlava-nehlava, hlavne že sa pri tom potácaš v topánkach minimálne od Blahnika. Je jedno, či fičíš na antidepresívach, lebo tvoj muž je cvok, hlavne, že máš fajnový zostrih za dve stovky.

Láska?

Načo?

Dôvera?

Prosím vás...

Pochopenie?

Dovoľte mi zasmiať sa.

Matku som nikdy nebrala vážne, napriek tomu mi však na prstenníku žiaril briliantový prsteň. A ten jasne hovoril o tom, že sa čoskoro stanem manžel-

kou človeka, ktorý nemá ani poňatia o tom, ako sa žije od výplaty k výplate.

Ak by mala moja matka zostavenú vzťahovú kandidátku, tak by bol chlap ako Martin stopercentne na prvom mieste. Bol pre ňu zosobnením mužnosti, elegancie, starostlivosti, dokonca džentlmenského správania. A to, že bol „finančne zabezpečený“, bol vskutku príjemný bonus navyše.

Matka mi stískala prstenník tak silno, že mi v ňom skoro zastavila prúdenie krvi, a ja som znudene prevracala oči nad jej hlúpu radosťou. Už vtedy som si mala uvedomiť, že to, s čím súhlasí moja mama, nemôže byť kóšer. Aleže vôbec.

To bola celá ona.

Celý život myslela len na to, ako ma vydat' čo najlepšie, a odo mňa očakávala len to, aby som bola ticho a tvárila sa milo.

„Dievča, plnia sa ti sny, vravela som ti, že z teba raz niečo bude,“ nadhodila. „Našla si si muža, ktorý ti nedovolí zaplatiť ani za pohár vody. Trpezlivosť ruže prináša. V tvojom prípade červené ruže a brilliant ako hrom,“ zasmiala sa a konečne mi pustila ruku. „Dúfam, že svadba bude do roka a do dňa a vlastne možno aj skôr! Ved' ak máš peniaze, vybavíš svadbu aj za pár týždňov,“ nadchýnala sa s pripečeným úsmevom na tvári. Úplne žiarila, keď takto v hlave snovala pochybné plány o svadobných šatách, luxusnej výzdobe a dobrom jedle.

Jej bláznivý výraz hovoril za všetko.

„Martin mi síce prsteň dal, to však neznamená, že sa do svadby hrnie. Nikam sa neponáhľame,“ hamovala som ju, no akoby som hrach na stenu hádzala. V okamihu som videla, ako jej potemneli oči. „Zošalela si? Teraz, keď máš vysnívaný život na dosah ruky, ho budeš odďaľovať?“

„Mama, to je tvoj vysnívaný život.“

Stisla pery tak silno, že jej z nich ostala len úzka priamka.

„Musíš myslieť na svoju budúcnosť, Malvína. Vieš, že to s tebou myslím dobre,“ povedala s dôrazom na posledné slovo.

Zadávala som sa na svoju matku, dvojnásobnú vdovu, ktorá doteraz ani jednému zo svojich zosnulých manželov neprepáčila, že ju tak nehanebne opustili, a spomenula som si na známu povedačku o tom, že cesta do pekla je dláždená dobrými úmyslami.

1. kapitola

Malvína

„Prečo sa chceš vôbec vydávať?“

„Aby som mohla hovoriť ľuďom – počkajte, manžel to vybaví.“

„No to je geniálny nápad,“ povedala Tamara ironicky. Sedeli sme v kaviarni na terase, ja som pila

Ľadový čaj a ona mala hlavu sklonenú nad svojím smartfónom. Nevyberaným spôsobom komentovala dovolenkové fotky svojich kamarátok na Instagrame. Leto bolo v plnom prúde, dni boli horúce a dlhé, ľudia si užívali pri mori, strácali zábrany, z času na čas sa niekto zaplietol s urasteným plavčíkom a niekto zas prežil najnudnejšiu dovolenku vo svojom živote.

Usmiala som sa. „Pozri, manželstvo je o tom, že konečne získaš niekoho, kto bude pri tebe stáť, pomôže ti a môžeš sa naňho spoľahnúť,“ vyratúvala som na prstoch. „A ja to chcem. Budem mať pri sebe chlapa, o ktorého sa môžem starať.“

„Chlap sa má starať o teba,“ pokrútila hlavou.

„Tamara, sme spolu už dlho a svadba je ďalší logický krok. Teraz je ten správny čas.“

„Keď sa rieši svadba, máš myslieť na to, aká si bláznivo zamilovaná, a nie sa riadiť akýmisi logickými krokmi.“

Áno, vtedy som si ešte naozaj myslela, že bol správny čas.

Správny čas pre mňa, pre Martina, pre spoločný život.

V tom období nám chýbali asi dva mesiace do svadby, boli sme spolu už nejaký ten piatok, poznali sme sa dobre a mala som ho rada. Fungovalo nám to. Áno, je pravda, že to nefungovalo vždy. Ale v každom vzťahu to niekedy zaškrípe, že?

Aj keď som s mamou v mnohom nesúhlasila, jej názory ma určite poznačili. Od malička mi vtíkala

do hlavy, že správny chlap má byť predovšetkým džentlmen so sľubnou kariérou a poriadne hrubou peňaženkou. A keď som takého našla, myslela som si, že mám zrazu všetko. Dokázala ma zmanipulovať tak, že na chvíľu som naozaj verila, že svadba s Martinom je to najlepšie, čo ma mohlo postretnúť, a že mi odrazu padne celý svet k nohám. Dokonca ma pobláznila natoľko, že som skutočne od každého chlapa očakávala, že mi bude držať dvere, pomáhať do kabáta, otvárať zaváraniny a odsúvať stoličku. Lebo to vraj praví chlapi robia.

A Martin to robil tiež.

Tamara sa zatvárila, akoby mala pred sebou najväčšieho blázna pod slnkom.

„Máš úplne skreslené predstavy o tomto zväzku. Nie každé manželstvo je harmonické, nie každý vzťah vyzerá ako vo filmoch s Jennifer Aniston. Príbehy o láske zvyčajne končia zle. A správny čas na čo? Na manželstvo? Mama ťa doň tlačí, Martin ťa doň tlačí a ty nevieš, čo od dobroty robiť, tak len prikývneš, že okej, veď o nič nejde?“ Rozhadzovala rukami tak, že sa všetci otáčali naším smerom.

Pousmiala som sa. „Prečo si vždy taká skeptická?“

„Nie som skeptická, len stojím nohami pevne na zemi. Ty si všetko idealizuješ, daj si pozor, aby si nepadla na hubu.“

„Sloboda je krásna vec, ale tá ti neuvarí zázvorový čaj, keď budeš mať chrípku, ani si ťa neprivinie, keď sa budeš cítiť pod psa,“ oponovala som. Touto otrepanou vetou som sa oháňala už sakramentsky dlho.

„Úplne vidím, ako táto hlboká myšlienka rotuje v lište na TA3,“ zasmiala sa. „Na zázvorové čaje sú mamy a náladu pod psa vyriešia tri Cosmopolitany alebo pretancovaná noc so sexi cudzincom.“

„Sexi cudzinci na jednu noc a drinky pomôžu možno tebe, ja chcem chlapa na celý život.“

„Zlato, ty premýšľaš kilometre dopredu, ako môžeš vedieť, že práve Martin je chlap na celý život? Je to hlúpe a možno aj nereálne. A ty to vieš.“

„Viem.“

„A stále to chceš?“

„Chcem.“

„Kokos, Malvi, ale Martin? Nájdi si niekoho iného, to ti aj pôjdem za hlavnú družičku a pomôžem so svadobnými prípravami,“ dušovala sa.

„Odhováraš ma len preto, lebo ho neznášaš.“

„Jasné, že ho neznášam. Je strašne škrobený, čudujem sa, že mu z riti netrčí pravítka. Nehodíte sa k sebe, divnejší pár som nikdy nevidela. A to som už videla všeličo,“ uškrnula sa.

„Nedramatizuj.“

„Polovica manželstiev končí rozvodom,“ nedala sa odbiť.

„Ja budem v tej druhej polovici.“

„A vieš, že kľúčom k dobrému vzťahu je nemať žiaden vzťah?“

„A ty vieš, že si stupídna?“

Takto sme sa dokázali hádať celé hodiny. Ja som sa rútila do neuváženeho manželstva a nemyslela na následky. Pod vplyvom matky, spoločnosti alebo ja ne-

viem čoho všetkého, som si zidealizovala vzťah medzi mužom a ženou do dokonalosti. Tamara zas zvykla zízať na chlapov ako decko na sladkosti pred výkladom v cukrárni. A keď nejakého dostala, bola spokojná s tým, čo jej dáva. Nechcela nič viac, nič menej.

Neverila na vzťahy, ani na manželstvo, a dôvod bol jasnejší ako facka: pred dvoma rokmi sa vydala a v duchu hesla Nevydávam sa preto, aby som bola sama sa po troch mesiacoch rozviedla.

Bez hádok.

Bez škandálov.

Bez problémov.

A tak sa tvárila, že je vysoko nad vecou a snažila sa mi vyhovoriť akýkoľvek pokus o zdarný vzťah.

Po niekoľkých pohároch ľadového čaju sme si vypýtali účet. Ja som mala ísť k Martinovi a Tamarin diár bol natrieskaný všakovakými aktivitami od výmyslu sveta.

„Jediný dôvod na svadbu, ktorý by som akceptovala, je láska. Argumentuj, koľko chceš, ale ani raz si mi nepovedala, že ho ľúbiš. Premýšľaj o tom,“ dodala vážne a prstom si zatukala na čelo. „Teraz letím do posilky,“ povedala a zdvihla sa na odchod.

„Môj zadok bude ako vytesaný z dreva.“

„Presne ako tvoja hlava.“

Rozosmiala sa, hodila po mne pokrčený účet a už jej nebolo.

A ja som začala premýšľať.

Jasně, že ma neosvietilo hneď. Prišlo to pomaly, postupne. Čím bližšie bola svadba, tým väčšie

pochybnosti ma zožierali. Drobné detaily, ktoré by som si inak ani nevšimla, zrazu nadobudli obrovské rozmery.

Každú pochybnosť som si zo začiatku vysvetľovala predsvadobnou nervozitou, snažila som sa to zatlačiť niekam do úzadia. Postupne som však už nedokázala myslieť na nič iné, len na tú katastrofu, do ktorej sa hrniem.

Pýtala som sa sama seba, či je to okej.

Jasné, že nebolo.

Prečo som to neukončila skôr? Prečo som Martini niečo nenaznačila už pri prvej známke nespokojnosti? Prečo som to hnala do extrému?

Lebo som nemala odvahu.

To, že som ju nabrala až dva týždne pred svadbou, nehovorí v môj prospech, tým som si istá.

2. kapitola

Malvína

Prest'ahovať sa do iného mesta, keď vám na účte svieti len pár stovák, nie je dobrý nápad. Rovnako nie je dobrý nápad začať bývať s párom, ktorý si to rozdáva kade-tade, takmer priamo pred vašimi očami. Počúvať po nociach vŕzganie postele je

však daň za to, že som sa nast'ahovala do prvého voľného podnájmu, ktorý som našla. Pravdupove-
diac som nemala veľmi na výber – jeden deň som
našla inzerát, na ďalší som sa sťahovala. Takto sa
život dokáže zmeniť vtedy, keď svojskej matke dva
týždne pred svadbou povie, že plán krachol. A že
sa v nasledujúcich mesiacoch, možno aj rokoch ne-
plánujete vydávať.

„To je vtip?“ spýtala sa.

„Nie,“ odpovedala som jednoducho.

V jednoduchosti je krása.

Najprv vrieskala, následne som dostala prednášku
o tom, ako som ju sklámala, potom sa so mnou tri
dni nebavila. A raz, keď som prišla domov, som na-
šla v predsieni úhladne pobalené kufre a na vešiaku
zavesené svadobné šaty v ochrannom obale. Mat-
ka, perfekcionistka, nič nenechala na náhodu a zba-
lila mi handry do poslednej podprsenky.

Zbohom, zdravý rozum.

Debata nevedla nikam, iba ma utvrdila v tom, že si
stále ide len svoje a neberie ohľady na to, čo chcem
ja. Áno, viem, že je detinské a nerozvážne zrušiť
svadbu v čase, keď v reštauračnej kuchyni takmer
rozvoniava svadobný rezeň, o tom pokoj.

Lenže prečo sa vydávať, keď sa na to necítim?

Prečo sa vydať za chlapa, s ktorým si neviem pred-
staviť život?

Vydať sa a o mesiac riešiť rozvod?

A to najdôležitejšie – svadba bez lásky?

Ako?

A prečo?

Na čo som myslela, preboha?

Kde som mala rozum?

Neviem.

Fakt neviem.

Keď ma požiadal o ruku, tak som mala v hlave len to, že takto je to správne, že takto som to predsa chcela. Cítila som voči nemu nejakú prazvláštnu zodpovednosť a myslela len na to, že keď sa ma už unúval požiadať, tak ja jednoducho musím povedať áno. Mala som dojem, že pre mňa veľa urobil a svadba s ním bude to najlepšie, čo mi život prinesie.

Potom som zistila, že to tak nie je.

Že je to úplná kravina.

Nie som romantická duša, ktorú dojme každý západ slnka a ktorá trhá lupene z margarétky so slovami ľúbi ma – neľúbi ma. Prežila som pár krátkych románikov, pár, dajme tomu, že dlhších vzťahov, niekto ma dostal viac, niekto zas menej. Napriek tomu som si vždy predstavovala, že keď sa už raz rozhodnem vydať, tak to bude za chlapa, ktorého budem ľúbiť.

Nie mať rada.

Ľúbiť.

A budem ho ľúbiť napriek jeho občasnému chrápaniu, neschopnosti umyť po sebe riad a sklopiť záchodovú dosku.

Pri Martinovi som na to zabudla.

Na lásku som zabudla.

Robil veci, ktoré by mal každý správny chlap robiť, ale to, že vám muž podrží dvere a odsunie stoličku, neznamená, že si ho musíte hneď vziať. Znamená to len to, že ovláda základy slušného správania. Keď sa vie chlap pekne správať, neznamená to, že nemôže byť aj pekný hajzel.

Myslela som, že nám to bude fungovať, on bol racionálny, ja zasa neuveriteľne nerozvážna, a protiklady sa priťahujú. Teraz už viem, že nie vždy.

„Zlatá moja,“ povedala mama, „na to si mala myslieť vtedy, keď si si nechala prsteň! Nie teraz. Hanba!“ pokrútila hlavou. „Hovorí o tebe celá ulica.“

„Naozaj celá ulica? Neviem, či to prežijem,“ odpovedala som sarkasticky a otočila sa k nej. Už ma naozaj vytáčala. Nepotrebovala som, aby na celej čiare schvaľovala moje konanie, ale trochu podpory alebo povzbudivé slovo v duchu, že všetko bude dobré, by nebolo na škodu. No ona na mňa hľadela s kamennou tvárou, len z očí jej šľahali blesky.

„Ty sa na tom bavíš? Dievča zlaté, nie je na tom nič zábavné, akurát to hovorí o tom, aká si nevyspelá a hlúpa.“

Na to som nepovedala nič, len prikývla a do minúty sa zmierila s tým, že môj život nabere úplne iný smer.

Rýchlo som sa spamätala a ujasnila si, na čom som.

Začína mi život bez chlapa, ktorý ma mal možno rád a chcel si ma určite vziať, bez matky, ktorú som sklamala, bez práce, ktorú som nutne potrebovala.

Áno, práca, to je ďalšia perla. Dala som výpoveď, pretože ma Martin presvedčil, že po svadobnej ceste mi nájde iné zamestnanie.

Zaujímavejšie.

Lepšie.

„Zlatko, neboj sa, ja sa o teba postarám. Nájdem prácu, s ktorou budeš skutočne spokojná.“

„Budem?“

„Budeš,“ usmial sa.

Na ďalší deň mal šéf na svojom stole moju výpoveď.

Verila som všetkému, čo mi Martin povedal.

Stratila som pri ňom všetku súdnosť.

Neviem prečo.

Možno preto, lebo bol prvým skutočným chlapom v mojom živote. Takým zodpovedným. Úspešným. Zaujímavým. Spoľahlivým.

Možno preto, lebo ma vychovávala matka a ja som nemala mužský vzor.

A možno len preto, lebo som mu chcela veriť.

No a čo?

Aj majster tesár sa utne.